

Мариана Тинчева-Еклесия

Пътят към небесното
царство

И рече ми: тия думи са верни и истински; Господ, Бог на светите пророци, изпрати Ангела Си, за да покаже на Своите раби какво трябва да стане наскоро... Ето, ида скоро, и отплатата Ми е с Мене, за да въздам всекому според делата му. Аз съм Алфа и Омега, начало и край, Първият и Последният.

(Откров. 22: 6, 12–13)

Когато Св. Йоан Богослов преживява в образи и видения Откровението на остров Патмос, за да го запише, едва ли съзнава, че неговата ръка затваря Книгата на книгите, в която Сам Вечносъществуващият говори за кръговрата на необозримия духовен живот във Вселената. Посланието има и нравствен характер за хората – въздаяние за човешките ни дела в деня на страшния съд, щом душата се раздели от тялото.

Откровението за страшния съд е вълнувало повярвалите в Исус Христос още докато е бил сред хората на земята. На Своите апостоли и ученици Той обещава: „истина ви казвам, че вие, които Ме последвахте, при пакибитието, кога Син Човечески седне на престола на славата Си, ще седнете и вие на дванайсет престола.“ (Матей 19:28)... Как изглеждат небесните селения, невидими за очите, човешкият разум и въображение не са в състояние да прозрат или нарисуват. Това не е отнемало правото на изкусни художници през вековете да представят в картини отвореното небе, където „виждат“ душите на праведниците да блаженстват, а тези на грешниците – да се изтезават в огнената геена.

Днес, както и винаги, за много хора съществуването на жива душа след смъртта на тялото винаги е било поставяно под въпрос, тъй като не може да бъде доказано. Ала учени в областта на теоретичната физика в средата на XX век стигнаха до прозрения за вселенските величини на макро- и микрокосмоса: светлината, мракът, времето са винаги неразделно единни. Те са всеприсъстващи, изпълващи пространството, подчинени на всеобщ неизменяем закон, присъщ на вселената.

„Дори да съществува една-единствена обща теория за произхода, тя пак ще е сбор от правила и уравнения. Но кое е онова, което вдъхва живот на уравненията и създава Вселената, която те описват?“ – пита в колосалния си труд „Кратка история на времето“ ученикът на Айнщайн, английският физик Стивън Хокинг. Той се предпазва да отрече съществуването на Създателя, но тъй като не може с една теория и закон да се обяснят всеобщите Негови проявления както на земята, така и в безпределния космос, Хокинг, подобно на колегите си от научните лаборатории по теоретична астрофизика винаги отговаря двусмислено на въпроса за Бога: Той е невидимата сила, която носи Сама в себе си живота, като го направлява винаги и навсякъде по Своя закон. За целта вниманието на учените се насочва към анализ на светлината и мрака.

В библейското Откровение светлината е изворна, свойство на Божието битие и вечно присъствие на творческата Му любов, а мракът е бездната, обиталище на лукавия. Двете величини са от Първите дни на сътворението: „Рече Бог да бъде светлина. И стана светлина. Видя Бог,

че светлината е добро нещо, и отдели Бог светлината от тъмнината. Светлината Бог нарече ден, а тъмнината – нош. Стана вечер, стана утро – ден един.“ (Битие 1:3–5)

В потвърждение на началното битие за земната пустош и мрака над нейната бездна (Битие 1:2) Хокинг пише: „Уилър направи майсторско попадение, като нарече всички неща черни дупки, защото те психологически будят неприятна асоциация.“ Или сходното описание с огненото димящо езеро, в което попадат и грешните души: „Наричат ги черни дупки, защото ги свързват със страха на човека от унищожение или погълщане. След като веднъж се е образувала черна дупка, около нея възниква повърхност, която дефинира границата между Вселената като цяло и областта на силно изкривеното пространство-време, от която нищо не може да излезе навън.“

(„Живот в науката“, стр. 78, изд. СУ „Св. Климент Охридски“, 1995).

Представителите на материализма винаги са считали, че адът и раят са на земята в реалния свят, докато сме живи. В тази идея има доза истина, тъй като Бог е всеприсъстващ, Той е Алфа и Омега. Злите демони от мрака на бездната често виждаме отразени в живота на земята – конфликти, убийства, войни. Благородните постъпки в човешките взаимоотношения, духовната радост, мирът, красотата, величието на природата, сътворена от Бога, се свързват с представата за земния рай. Любопитно е, че за вярващите в Бога нравствената истина за постигането на небесния рай е следната: в него ще блаженстват душите на страдащите, милосърдните, онеправданите, жертвоготовните и самоотреклите се в името Христово.

Описанието на вечния Йерусалим в 21 и 22 глава на Откровението като незалязваща светлина се допълва в последните десетилетия научно. Само галактиката на Млечния път се състои от сто милиарда слънца, сред които е и Слънчевата система с девет планети, една от тях наречена земя. Освен това невидимата творческа сила Бог продължава да твори милиони нови галактики, отстоящи на хиляди светлинни години от нас. (Една светлинна година е на около 10 милиарда километра.) Чрез проникване в сложния свят на светлината и мрака като закономерни явления в пределите на Слънчевата система и извън нея (движение, плътност, гравитация, зараждане и разпадане); чрез видимите изяви на материалния свят край нас учените не само се докосват до идеята за абсолютното Божие битие, но доказват Неговото влияние върху мисленето и психиката на човека в цялостния му живот на земята и по-нататък – в

жилищата на вечността.

За „врата на рая“ и „път към ада“ в конкретен смисъл науката днес не говори. Но отвъдният ад има поразителна прилика с библейското описание на „димяща пара“; учените доказват, че такава „пара“ излъчват постоянно черните дупки, където човешкото тяло би изпитвало усещане за разтегляне и усукване във всички посоки. За това място се казва: „светлина, попаднала в плътна черна дупка, не променя своите свойства и траектория.“ Това ни напомня за волята и силата на нашия небесен Баща, Който може да ни даде спасение при всички жизнени обстоятелства на земята... или да ни отведе от чистилицето към вечната светлина.

Вярваме или не в задгробния живот; съзнаваме или нехаем за пътя на нашата душа в деня на страшния съд – той неизбежно настъпва. Летящият Ангел със светли крила не е просто илюзия – той е реалност, която в момента не виждаме, но се грижи за нас. Тъй както не виждаме и смъртта – черния ангел, който понякога стои до нас с жезъла на краткотрайната ни човешка власт. От човешка позиция не би могло да се съди кой къде ще попадне в Царството небесно заради лични деяния, морал, помисли. Този съд е изцяло във властта и обстоятелствата на Бога, Който е видял, чул, записал нашите прояви в Книгата на живота. В тази посока учените на ХХ век доказаха и всеприсъстващото „поле на информация“. То би могло да бъде нейде невидимо далече в пределите на Вселената... или просто в човешкия мозък, който приема и съхранява данни, регистриращи земния ни живот... Но към коя „врата“ в небесното царство ще се отправи душата ни? Това е великата тайна, която Бог не разкрива пред никого, като ни задължава да бодърстваме, да упорстваме в човешките добродетели, да побеждаваме смъртните грехове... До срещата с Него.

Послепис

До наши дни много богослови отричат постиженията на науката и нейния принос в живота на отделния човек, на земята като цяло. Има, разбира се, негативни влияния от различни научни открития и техните приложения. Но ако един богослов отрича приноса на науката изобщо, то той не би трябвало да се ползва и от постиженията на медицината, техниката, автомобила, компютъра, които са научни открития в полза на хората. Дали отшелникът ще се възползва от тези постижения на цивилизацията, е личен избор. Кой ще отиде да живее в необитаема пещера само с една книга, хранен от райските птици – също. Когато попитали Стивън Хокинг каква книга би взел със себе си на самотен остров, той

казал: „Библията.“

Аз също бих отишла с нея на острова. Там ще продължавам да търся тайната сила, която чрез молитвата на Иисус Христос отвори очите на слепи хора и възкреси мъртвия Лазар.

Когато открия тази вечна тайна, ще дойда да ви я съобщя. За човека тя все още се пише и преживява с една дума – любов!

КРАЙ

© 2009 Мариана Тинчева-Еклесия

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11477>]